

Dronten

Het is ongeveer 13,7 miljard jaar na de oerknal.
4,5 miljard jaar na het ontstaan van de Aarde.
3,5 miljard jaar na het ontstaan van leven.
530 miljoen jaar na het ontstaan van gewervelden.
200.000 jaar na het ontstaan van de moderne mens.
2000 jaar na het leven van Jezus.
En 50 jaar na de bouw van Dronten.

Zaterdag 14 mei 2011, 9:38

Yvonne kijkt glimlachend uit het raam en de zon kijkt glimlachend terug. De zomer is in aantocht en Yvonne voelt dat hij dit jaar heel mooi gaat worden. De helderblauwe lucht op deze zaterdagochtend moet daar wel een voorbode van zijn.

De eieren lijken bijna klaar te zijn, met licht stollende dooiers en donkere randjes aan het eiwit. Yvonne haalt tevreden de pan van het vuur om ze op de geroosterde boterhammen te leggen. Dan controleert ze nog een keer of alles op tafel staat: bestek, een potje zout, vier glazen vers geperst sinaasappelsap, een mandje met extra brood en diverse soorten beleg. Alles ligt klaar om deze prachtige dag te beginnen. Uiteraard op het nette tafelkleed, vandaag schoon uit de kast gehaald.

„Je had ze geroepen, Henk?” Terwijl Yvonne gaat zitten, zakt de wijd opengesperde krant aan de andere kant van de tafel even omlaag. De bovenste helft van Henks gezicht verschijnt. „Ja, dat had ik. Ze zullen zo wel komen.” „Fijn,” antwoordt Yvonne. „Echt mooi weer trouwens, nietwaar?” Henk kijkt even uit het raam en beaamt: „Dat wordt een mooie zomer.” Yvonne knikt instemmend.

De deur naar de hal gaat open en Kevin komt de kamer in, zijn donkere haren nog nat van de douche. Blij kijkt

hij naar het geroosterde brood met gebakken ei. „Zozo Ma, wat een mooi ontbijt.” Yvonne glundert.

Dan komt ook Anouk binnen, met haar rechterhand in haar oog wrijvend. „Goedemorgen,” zegt ze slaperig. „Dag Ronja.” Ze bukt om de oude labrador te aaien, die al een strategische plek naast de met voedsel gedekte tafel heeft ingenomen.

„Zo Henk, leg jij je krant weg. Dan gaan we eten.” Tevreden kijkt Yvonne toe hoe haar familieleden aan het door haar bereide ontbijt beginnen. „En, gaan jullie dit weekend nog leuke dingen doen?” vraagt ze, terwijl ze wat zout over haar ei strooit.

„Leren,” antwoordt Anouk, en ze zet snel een vrolijk gezicht op als Yvonne haar aankijkt. „Het hele weekend?” Anouk knikt. „Dat zal wel nodig zijn. Woensdag heb ik een tentamen en ik ben nog lang niet voorbereid.”

Yvonne neemt een hap van haar boterham met ei, terwijl ze naar haar dochter kijkt. Zij zit nu al in het tweede jaar van de studie Dier & Gezondheidszorg. Vroeger was ze al gek op dieren, dus haar studiekeuze heeft nooit iemand verbaasd.

„Van welk vak is het tentamen?” vraagt Yvonne. „Onderzoekstechnieken,” antwoordt Anouk, „de herkansing.”

„Oh, is dat waarvoor je de vorige keer een vier hebt gehaald?” vraagt Henk tussen twee slokken sinaasappelsap door. „Dan moet je dit weekend inderdaad maar hard leren. Dan komt het vast goed.” Anouk knikt en geeft Ronja een stukje van haar ei. Ronja laat het opzichtig op het zalmkleurige tapijt vallen om er vervolgens alsnog op te gaan kauwen.

„En jij, Kevin? Moet jij nog leren dit weekend?” Kevin kauwt snel verder op de hap brood in zijn mond, voordat hij zich naar zijn moeder draait. „Nee, ik had maandag mijn enige tentamen van dit semester. Bedrijfscalculatie.” „En, goed gemaakt?” vraagt Henk. „Ja, we kregen gisteren al cijfers terug. Ik had een 9.”

„En dat zeg je niet uit jezelf?” lacht Yvonne, terwijl ze een verbaasde blik met Henk uitwisselt. Kevin studeert Bedrijfskunde en Agribusiness, meestal met zeer goede resultaten. Eigenlijk had hij makkelijk naar de universiteit gekund na het afronden van zijn VWO, maar hij heeft gekozen

voor de Christelijke Agrarische Hogeschool in Dronten. „Dan kan ik lekker bij jullie blijven wonen,” heeft hij altijd glimlachend zijn keuze toegelicht.

„Ons genie wordt steeds bescheidener,” zegt Yvonne, terwijl ze Kevin een speels duwtje geeft. „Maar wat ga je dit weekend doen? Nog leuke plannen?” „Misschien ga ik iets leuks doen met Iris. Naar de bioscoop of zo. Ik zie wel.” Kevin haalt zijn schouders op.

„Volgende week komt Oma trouwens langs,” zegt Yvonne. „Ze komt vrijdag bij ons eten.” Kevin en Anouk eten zwijgend verder. „Dan komt ze weer eens uit het verzorgingshuis,” gaat Yvonne verder. „Misschien gaan we binnenkort een feest geven voor Henk, maar dan kunnen we haar toch niet goed uitnodigen. Veel te druk voor haar.” Henk knikt.

„Feest?” vraagt Anouk. „Ja, je vader wordt 50. Dat weet je toch wel.” Anouk kijkt haar vader aan. „Oh ja, da’s waar ook. Je wordt straks echt een ouwe lul.” „Nog drie weken, snotneus,” zegt Henk. „En dan word ik niet oud; dan word ik iets minder jong.”

Anouk peutert aan een stukje ei tussen haar tanden. „Iets minder jong? Dat klinkt wel heel positief. Het gaat hier wel over een halve eeuw. Dan ben je antiek!” „Wacht maar, over 30 jaar lach ik jou uit!” antwoordt Henk. „Je bedoelt 31 jaar, Pa. Als je er dan nog bent, trouwens.”

„Kijk eens hoe goed we haar hebben opgevoed!” zegt Henk lachend, terwijl hij Yvonne aankijkt. Yvonne lacht terug, maar in haar hoofd is ineens een deurtje opengegaan naar een vervelende gedachte: ze worden inderdaad oud. Even dwaalt Yvonne’s blik af naar de grijzige snuit van Ronja, maar ze draait haar hoofd snel naar het raam.

„Hebben jullie eigenlijk al gezien hoe mooi de zon schijnt?” Kevin en Anouk kijken naar buiten en Kevin geeft toe: „Dat moet wel een mooie zomer worden.”

Zaterdag 14 mei 2011, 14:46

„Kijk, ze hebben zelfs folders gestuurd.” Iris pakt de bovenste folder van één van de stapels naast haar bed en houdt hem in

de lucht voor Kevin. „Leuk,” zegt hij, maar hij neemt de folder niet aan. Vanuit haar bureaustoel kijkt hij haar strak aan. Misschien is het vooral de enthousiaste blik in haar ogen, bedenkt hij.

„Er is kennelijk nog geen afdeling in Dronten,” vertelt Iris, „dus ik vroeg of ik iets kon doen. Toen vroegen ze of ik bij de volgende verkiezingen zin heb om posters te plakken. Daar hadden ze hier ook nog niemand voor.”

Het enthousiasme draagt zeker bij, denkt Kevin. Ze heeft prachtige ogen, maar die zijn absoluut nog mooier wanneer ze aan het vertellen is over één van haar activiteiten. Ze staat te stralen.

„Toen zei ik: dat wil ik wel doen. Maar is er niet meer wat ik kan doen? Hebben jullie geen folders of zo, die ik kan uitdelen? En toen bleek dat ze er heel veel hadden, dus ik kan ze zelfs huis-aan-huis bezorgen. Ik heb er nu wel genoeg voor heel Dronten, volgens mij. Maar jij gaat helpen bezorgen hè?”

Kevin knikt. Hij weet niet wat ze allemaal zegt, maar een korte hoofdbeweging is op de meeste vragen een antwoord dat voldoet.

„Geweldig. Het zal wel wat avonden kosten, maar dan weten alle mensen waarom ze op de Partij voor de Dieren moeten stemmen!”

Iris lacht hardop. Kevin geniet. Ook haar lach is aantrekkelijk. Het zachte geluid, de krulling van haar volle lippen, de subtiele rimpeltjes in haar gave huid.

„Die petitie van laatst heeft trouwens al meer dan tienduizend stemmen opgehaald, las ik op internet. Je weet wel, die voor het verbieden van bont. Ik zag het op de website staan. Wacht, ik zal nog eens de tussenstand opzoeken.”

Iris buigt naar voren om haar laptop te gebruiken. Haar lange haren wapperen vrolijk heen en weer als ze haar hoofd naar Kevin draait.

„Zie je, het zijn er nu al 10.492. Zonder ons zou het nog maar 10.490 zijn!”

Iris lacht weer naar Kevin. Kevin lacht flauwtjes terug.

„Misschien kunnen we daarvoor ook nog meer mensen overhalen, als we toch overal folders gaan bezorgen.”

Iris gaat weer rechtop staan en kijkt even zwijgend uit het raam. „Ja, daar zie ik ook nog wel mogelijkheden. Wat denk jij?”

Kevin denkt aan iets anders. Zijn ogen glijden over haar te vaak gewassen broek en haar veel te wijde trui van biologisch katoen. Het is ook zeker haar lichaam, wat haar zo fantastisch maakt. Ze kan het wel verpakken in die lelijke, alternatieve hippiekleding, maar Kevin kent het bijna perfecte lichaam dat er onder zit.

„Trek je trui eens uit,” zegt Kevin. Iris kijkt hem verbaasd aan. „Wat?” vraagt ze. „Wil je alweer seks?” Kevin kijkt even rustig om zich heen, naar de cultureel verantwoorde decoraties op haar bureau en de grote poster aan de muur, die hem er nog even aan herinnert dat de Aarde van ons allemaal is. „Misschien,” zegt hij.

„Maar ik was net aan het vertellen over de petitie tegen bont,” zegt Iris met een verbaasde uitdrukking op haar gezicht. Eigenlijk is ze maar naïef, denkt Kevin. Misschien komt het ook door haar leeftijd. Ze is bijna vier jaar jonger dan hij; ze is nog bezig met het laatste jaar van de middelbare school.

„Weet ik. Dat is natuurlijk ook heel belangrijk, die petitie. En een goed idee van je, om dat te combineren met die folders!” zegt Kevin. Iris moet weer lachen.

„Maar je bent gewoon zo mooi. Je kunt toch ook verder vertellen met je trui uit?” Kevin kijkt Iris onschuldig aan. Een bekend gevoel van schaamte dringt zich aan hem op. Maar het is niet sterk genoeg.

„Okee,” zegt Iris opgelaten, en ze trekt haar trui uit. Ze lacht weer eventjes, maar nu onzeker. Kevin kijkt gebiologeerd naar haar lichaam.

„Maar goed,” gaat Iris verder, „dan kunnen we dat inderdaad combineren. Ik vroeg trouwens ook nog aan die vrouw wat het lidmaatschap van de partij verder inhoudt. Het schijnt dat je dan ook naar congressen en zo mag.”

Iris vertelt al weer net zo enthousiast als toen ze haar trui nog aan had. Kevins blik glijdt ondertussen langzaam over haar ronde heupen, haar strakke buik en haar klimaatneutraal geproduceerde beha. Hij kan zich er nog steeds over

verbazen hoeveel goede eigenschappen zich in dit ene lichaam hebben verzameld.

„En er zijn discussiegroepen,” ratelt Iris verder. „Die komen af en toe bij elkaar...”

„Trek je beha uit,” zegt Kevin. „Wat?” Iris kijkt hem verbaasd aan. „Dat je ook je beha uit moet doen,” zegt Kevin. Iris is even stil, terwijl ze hem boos aankijkt. „Ik heb hier nu geen zin in en ik ben iets aan het vertellen.”

„Ik vind je gewoon mooier als je minder kleren aan hebt.” Kevin hoort de woorden uit zijn eigen mond komen alsof hij naar de radio luistert.

„Luister je wel?” vraagt Iris kwaad. „Ik heb nu geen zin in seks. En ik ga hier toch niet naakt lopen!”

„En als ik beloof dat ik vanavond geen vlees eet?” probeert Kevin. Iris negeert zijn opmerking en strekt haar arm uit in de richting van haar trui.

„Okee, sorry,” zegt Kevin snel, „het spijt me. Ik zal niet meer zeuren. Is het goed tussen ons?” Iris kijkt nog steeds boos. „Natuurlijk. Maar je moet niet zo raar doen.” „Eén kusje dan?” vraagt Kevin, en hij strekt zijn armen naar haar uit. Iris buigt zich naar hem toe om hem een snelle kus op zijn mond te geven, maar Kevins handen glijden razendsnel over haar rug op zoek naar de sluiting van haar beha. Naïef meisje, denkt hij.

Geschrokken deinst Iris achteruit. „Wat doe je nou?” Kevin kijkt even voor zich uit en draait dan een rondje op de bureaustoel. Iris kijkt hem kwaad aan en hij weet dat het nu geen zin heeft om door te gaan.

„Weet je wat?” zegt hij ineens, terwijl hij opstaat. „Zoek het maar uit met je folders en je petitie's. Het is wel mooi geweest tussen ons.” Hij pakt zijn jas en loopt naar de deur.

„Wat zeg je nou? Dat kun je niet menen!” zegt Iris. „Jawel,” zegt Kevin. „Ik heb het wel gehad met dat preutse gedoe van je.” Hij blijft even staan, maar kijkt Iris niet aan.

„Maar verder is het toch goed tussen ons?” vraagt Iris met trillende stem. „We zijn allebei zo enthousiast over al deze dingen...” Ze kijkt even beteuterd naar de grote stapels

folders. „Jij bent er enthousiast over, Iris,” antwoordt Kevin. Mij interesseert het eigenlijk geen reet.”

„Maar de afgelopen maanden dan?” vraagt Iris nu bijna huilend. „Ik dacht dat er echt iets speciaals tussen ons was!” Kevin haalt zijn schouders op en loopt de kamer uit.

Als hij even later via De Zuid naar huis fietst, bedenkt hij dat het maar beter is zo. Het toneelstukje heeft zijn tijd wel gehad. Ze is dan wel met afstand het mooiste meisje dat hij kent, maar alle zinloze gesprekken over onderwerpen als fair trade hazelnootpasta en het lot van de Filippijnse aardschildpad beginnen nu echt te vervelen.

Kevin kijkt naar de zon, die hem van hoog in de lucht toeschijnt. Een licht gevoel van medelijden komt in hem op: medelijden met het naïeve, jonge meisje dat hij net heeft achtergelaten in haar slaapkamer. Het is lullig voor haar, maar ze heeft het eigenlijk kunnen zien aankomen.

Hij heeft de afgelopen maanden ook allerlei kansen laten liggen voor haar. Monogamie is een debiel stukje cultuur dat mensen elkaar opdringen. Toch heeft hij het spel netjes meegespeeld sinds hij met Iris was. Gewillige meisjes op cruciale momenten geweigerd. Nogal een prestatie en een teken van loyaliteit. Genoeg reden voor Kevin om zich goed over zichzelf te voelen, maar toch voelt hij een diepe ontevredenheid.

Maandag 16 mei 2011, 7:53

Henk kijkt uit het raam. Hij kijkt naar Cornelis. Van deze afstand is hij nauwelijks herkenbaar, maar Henk weet dat de man in de verte Cornelis is. De hele dag staat hij daar op zijn 30 meter hoge zuil, uit te kijken over de jonge stad die naar hem is vernoemd.

Henk kijkt wel vaker vanuit zijn kantoor naar het standbeeld van Cornelis Lely. De bovenste etage van het architectonisch hoogstaande kantoorpand aan de Zilverparkkade geeft een weids uitzicht over het moderne centrum van Lelystad. Daar, te midden van alle identiteitsloze nieuwbouw, staat de waterbouwkundige op zijn zuil, als een schepper die trots uitkijkt over het van de Zuiderzee

gewonnen land. Henk kijkt iedere dag wel een paar keer naar het standbeeld, soms met bewondering en soms met een moeilijk te definiëren somberheid.

Henk draait zich weer naar zijn computer. Deze is inmiddels opgestart, klaar om samen met hem de nieuwe week te beginnen. Henk trekt zijn stropdas recht en neemt een slok van zijn espresso. Eerst maar eens de e-mail van het afgelopen weekend doornemen.

Het is een paar minuten later als hij haar voetstappen herkent, waarop hij zijn hoofd naar het raam tussen zijn kantoor en de gang draait. Het duurt niet lang voordat ze om de hoek komt lopen. Henk herkent het blauwe truitje dat ze vandaag aan heeft. Ze werkt hier pas twee maanden, maar hij heeft nu al het idee haar hele kledingcollectie te kennen. Iedere dag is het weer spannend wat ze aan zal hebben. Het allermooist is ze in haar paarse outfit, maar dit blauwe truitje staat haar ook goed.

Jolande kijkt opzij en zwaait vriendelijk naar Henk. Henk zwaait net zo vriendelijk terug en kijkt haar na totdat ze aan de andere kant om de hoek verdwijnt. Snel kijkt hij weer naar zijn monitor. In zijn ooghoek ziet hij het fotolijstje op zijn bureau, van waaruit Yvonne hem toelacht. Het is oneerlijk om aan de rimpels in haar gezicht te denken als de veel jongere Jolande net voorbij is gelopen, maar Henk kan de gedachte niet onderdrukken. Snel kijkt hij weer naar het beeldscherm dat voor hem staat. Yvonne is nog een prachtige vrouw, mompelt hij tegen zichzelf, en hij gaat vlug verder met het lezen van zijn e-mail.

Het is een half uur later als Henk nieuwsberichten op internet zit te lezen. Vandaag heeft hij weinig te doen, en hij weet inmiddels dat het tonen van inzet en het maken van een goede indruk op zijn leidinggevenden twee heel verschillende dingen zijn. Na ongeveer 25 jaar kantoorwerk weet hij hoe het spel gespeeld moet worden, getuige zijn eigen kantoor en het feit dat hij zichzelf senior fiscaal manager mag noemen.

Henk opent een nieuwsbericht over de protesten die al een paar maanden bezig zijn in de Arabische wereld. Jonge Moslims komen in opstand tegen hun ondemocratische regeringen, die de protesten hardhandig neerslaan. Dit

specifieke nieuwsbericht blijkt te gaan over een onderzoek onder Nederlanders. Die blijken de zogenoemde “Arabische Lente” niet allemaal te kunnen waarderen. Men is bang dat de olieprijs te veel stijgt en dat er politieke vluchtelingen naar ons land zullen komen. Henk kijkt weer even uit het raam naar Cornelis, de man die dijken bouwde om het Nederlandse volk te beschermen. Op dit moment kijkt Henk naar hem met weinig bewondering.

Henk schrikt op als er op de deur wordt geklopt. Hij draait zich vlug om en ziet dat Jacques door het raam naar hem zwaait. Henk tovert een grote glimlach tevoorschijn en gebaart dat hij binnen kan komen.

„Hé Jacques, goed weekend gehad?” „Zeker,” antwoordt Jacques, terwijl hij zijn aktetas naast zich op de vloer zet en aan de gestreepte sjaal om zijn nek begint te frunniken. „Heerlijk weer toch, niet dan?”

Henk knikt. Even vraagt hij zich af waarom Jacques nog een sjaal draagt op warme dagen als deze, maar al snel beseft hij dat het een domme vraag is. Het is een accessoire, Henk, een accessoire.

„Dat rapport waar je vrijdagmiddag om vroeg, heb ik trouwens naar je gemaaild,” zegt Henk. Jacques denkt even na en antwoordt dan blij verrast: „oh, over de vooruitzichten voor het komende kwartaal? Top, man! Dit weekend nog af zitten maken?”

Henk denkt even terug aan vrijdagmiddag, toen hij het rapport van het vorige kwartaal heeft gekopieerd en in twee uurtjes alle relevante wijzigingen heeft aangebracht. „Ach, het was toch maar slecht weer,” grapt Henk. Jacques moet hard lachen en Henk lacht nog harder mee. Zoals gewoonlijk heeft Jacques totaal geen idee hoeveel tijd Henk ergens voor nodig heeft.

„Klasse, Henk! Ik had het eigenlijk pas eind deze week verwacht.” Henk kijkt tevreden naar de blonde jongeman van eind dertig die voor hem staat in zijn Dolce & Gabbana pak en zijn schoenen van pythonleer. Als deze jongeman tevreden is, is Henk ook tevreden over zichzelf. Het moet namelijk wel betekenen dat hij zijn werk goed doet.

„Zeg Henk, kan ik je over een uurtje even spreken op mijn kantoor? Ik moet eerst even een belletje doen, maar we moeten het straks even hebben over jouw dienstverband.”

Met een glimlach loopt Jacques de kamer uit. Henk denkt hard na, maar hij kan zich niet herinneren dat er de afgelopen tijd duidelijke positieve of negatieve signalen zijn geweest.

Enigszins gespannen zit hij een uur later bij Jacques. Dit kantoor is iets groter dan dat van Henk zelf en de meubels zijn wat exclusiever. Toegegeven: het zachte leer van de gastenstoel zit dan ook heerlijk.

„Henk,” begint Jacques, „we hebben het vrijdagmiddag in de bestuursvergadering over jou gehad. We zijn eigenlijk allemaal heel tevreden. Niet alleen over je scherpe analyses, maar ook over het feit dat je vaak actief met ons meedenkt.”

Jacques noemt een aantal specifieke situaties waarin Henk hem de afgelopen jaren positief verrast. Henk nipt ondertussen van zijn espresso. Tevreden hoort hij de lofrede aan, zich bij enkele anekdotes herinnerend hoe hij doelbewust bezig is geweest om bij Jacques in een goed blaadje te komen.

„Daarom hebben we besloten dat we je nog nauwer willen betrekken bij belangrijke beslissingen. We willen dat je heel intensief met ons gaat samenwerken, met de mogelijkheid dat je over een aantal maanden ook formeel toetreedt tot de directie. Uiteraard hoort daar een passende salarisverhoging bij. En waarschijnlijk betekent dit dat je wat van je huidige werkzaamheden kwijt wil, dus je krijgt één van de juniors direct onder je. Waarschijnlijk Richard. Dus, wat vind je er van?”

„Daar kan ik mee leven,” antwoordt Henk koeltjes, maar de brede grijns op zijn gezicht verradt zijn enthousiasme. „Dat dacht ik wel. Toppie Henk, welkom bij de club!” Jacques buigt zich over zijn bureau en geeft Henk een ferme handdruk.

Henk praat nog even verder met Jacques over zijn toekomstige taken. De grijns krijgt hij niet van zijn gezicht; daarvoor is deze nieuwe stap in zijn carrière veel te mooi. Hij

heeft altijd zijn best gedaan om hogerop te komen en vandaag wordt dit weer eens beloond.

Als hij even later weer achter zijn eigen bureau zit, kijkt Henk tevreden uit het raam. Kijk maar goed, Lelystad, hier zit een succesvol man.

Een zwak stemmetje in zijn hoofd protesteert en Henk weet dat het stemmetje gelijk heeft, maar het euforische gevoel is op dit moment veel sterker.

In de gang klinken bekende voetstappen, dus Henk draait zich weer om. Daar komt Jolande weer voorbij, in haar blauwe truitje. Henk ziet even voor zich hoe ze dat truitje uittrekt en languit op zijn bureau gaat liggen, als een cadeautje voor de grote meneer van de directie. Dat strakke, jonge lichaam, helemaal tot zijn beschikking.

Henk schudt zijn hoofd en herinnert zichzelf er aan dat hij een pak met een stropdas draagt. Mannen met stropdassen zijn nette heren en horen geen vulgaire gedachten te hebben. Henk frunnikt aan zijn das en kijkt naar de foto op zijn bureau. Hij zou Yvonne toch nooit pijn kunnen doen, vertelt hij zichzelf zonder veel overtuiging. De grijns op zijn gezicht is inmiddels wat zwakker geworden.

Maandag 16 mei 2011, 14:16

Verveeld slentert Anouk achter Kevin en Yvonne aan. Bij het passeren van iedere winkel kijkt ze even naar binnen, in de hoop dat ze een goed idee krijgt. Tot nu toe zonder veel resultaat, zoals meestal bij het winkelen.

Misschien is winkelcentrum SuyderSee in het centrum van Dronten wel één van de meest troosteloze plekken op Aarde, bedenkt Anouk. Smalle wandelpassages tussen kaarsrechte winkelpanden die allemaal met dezelfde inspiratieloze bakstenen zijn gebouwd. En het is nog groot ook: meer dan 100 winkels bij elkaar. Het gekke is dat deze omgeving haar toch altijd een plezierig gevoel geeft. Als ze hier komt, heeft ze meestal geen verplichtingen maar wel een werkende pinpas.

„Het is rustig,” zegt Yvonne. Ze kijkt achterom naar Anouk, die instemmend knikt. „Het is altijd rustig op maandagmiddag,” antwoordt zij.

„Winkelen is wel gezelliger als het wat drukker is,” zegt Yvonne. Anouk is het met haar moeder eens. Er zit een bepaalde vreugde in grote mensenmassa's die bezig zijn met winkelen. Niet naar een specifieke winkel gaan om precies te kopen wat je nodig hebt, maar met de portemonnee in de aanslag talloze winkels afstruinen om te kijken welke nieuwe bezittingen je kunt vergaren. Het is de cultuur van een welvarende maatschappij. Tweede paasdag is al lang niet meer van Jezus; het is van Ikea.

„Hebben jullie al ideeën gekregen?” vraagt Yvonne aan haar kinderen. „Pa is ook zo moeilijk altijd, met cadeaus... Maar ja, we moeten toch met wat leuke verrassingen komen nu hij 50 wordt.”

Anouk antwoordt dat ze nog niets leuks heeft gezien. Eigenlijk heeft ze zelf ook niet zo veel haast, want dit middagje winkelen is een goed excuus om even niet te hoeven leren voor het tentamen van woensdag. Zulke middagjes moeten vooral niet te snel eindigen.

„Zullen we anders even wat gaan drinken?” stelt Yvonne voor, als ze bij het Havenplein komen. Kevin en Anouk stemmen in, dus ze nemen plaats op een terras.

Anouk geniet van haar cola light, terwijl ze naar de hoekige muren rondom het pleintje kijkt. Overal dezelfde rode bakstenen.

„Nog weinig resultaat,” zegt Yvonne, terwijl ze het schijfje citroen uit haar ijsthee vist. „Bedenk jij eens iets origineels voor je vader, Kevin. Met jouw brein moet je toch wel met wat goede ideeën kunnen komen.”

Yvonne kijkt lachend naar haar zoon. Anouk doet zoals altijd alsof ze de opmerking niet heeft gehoord. Misschien zou ze zich helemaal niet ergeren aan zulke uitspraken van haar ouders, als ze niet het gevoel had dat er echt wat trots achter schuilging.

„Ik zal nog eens goed nadenken, Ma,” glimlacht Kevin flauwtjes.

„Hoe gaat het trouwens met leren?” vraagt Yvonne aan Anouk. „Goed,” mompelt Anouk kortaf. Ze weet dat het een leugen is, maar vervelende gesprekken kun je beter zo lang mogelijk uitstellen.

„Ik ben wel trots op jullie, hoor. Jullie doen zo je best op school.” Yvonne kijkt weer naar Kevin, die snel een slok van zijn cola neemt. Anouk gelooft haar moeder niet als ze in zo'n zin het woord “jullie” gebruikt. En als ze het wel meent, is het onterecht. Anouk merkt dat ze wat chagrijnig wordt en vraagt zich af waarom haar ouders zo vaak over de studie beginnen.

„Weet je eigenlijk al wat je gaat doen als je klaar bent?” vraagt Yvonne aan Kevin. Hij haalt zijn schouders op. „Ik heb nog een jaar om er over na te denken.”

„Je doet ook zo'n brede studie.” Yvonne kijkt hem glimlachend aan, terwijl Anouk het laatste beetje cola uit haar glas drinkt.

„Precies,” zegt Kevin. „Ik kan nog alle kanten op.”

Als Anouk haar lege glas op het ronde tafeltje heeft gezet, merkt ze dat Kevin haar aankijkt. Ze kijkt terug en weet even niet hoe ze zijn blik moet interpreteren. Het is in ieder geval een groot contrast met de trotse blik van hun moeder. Hij kijkt heel serieus, maar niet vrolijk. Misschien weet hij wel dat Anouk baalt van haar studie en voelt hij medelijden. Misschien ook niet; ze hebben bijna nooit goede gesprekken met elkaar. Misschien voelt hij zich wel superieur, omdat hij wél goede cijfers haalt.

Kevin kijkt naar zijn jongere zus en vraagt zich af wat zij eigenlijk denkt. Ze hebben bijna nooit diepgaande gesprekken, dus hij heeft geen flauw idee wat haar bezighoudt. Waarschijnlijk niet haar studie, want daar begint ze nooit meer uit zichzelf over. Vorig jaar was ze nog zo enthousiast, maar tegenwoordig geeft ze altijd korte antwoorden als hun ouders er over beginnen.

„Bij jou is het natuurlijk iets duidelijker wat je na je studie gaat doen,” zegt Yvonne tegen Anouk. „In ieder geval iets met dieren.” Anouk laat een subtiele glimlach zien en knikt.

Nee, denkt Kevin, dit is absoluut niet het enthousiasme waarmee ze aan haar studie begon. Het is best treurig eigenlijk. Kevin heeft zelf nooit veel enthousiasme gevoeld voor zijn studie. Hij heeft uit gemakzucht besloten in Dronten te blijven, dus hij begon aan de breedste studie die de plaatselijke hogeschool aanbood: Bedrijfskunde en Agribusiness. Het gaat hem makkelijk af en zijn ouders zijn telkens trots op zijn hoge cijfers, maar het is allemaal een toneelstukje om zijn desinteresse te verbergen. Desinteresse in zijn studie, in een carrière, eigenlijk in vrijwel alles. In dat opzicht heeft hij altijd een beetje opgekeken tegen zijn jongere zus, die echt enthousiast leek te zijn over wat ze deed. Maar de laatste tijd lijkt ze veranderd.

Even kijken ze elkaar weer zwijgend aan. Kevin beseft dat ze elkaar eigenlijk slecht kennen voor twee mensen die ongeveer even oud zijn en al hun hele leven bij elkaar in huis wonen.

„Hoe is het eigenlijk met Iris?” vraagt Yvonne ineens. „We hebben het zaterdag uitgemaakt,” antwoordt Kevin, „maar ik heb geen zin om het daar over te hebben. Zullen we zo weer verder gaan? We moeten nog steeds cadeaus kopen.” Hij drinkt zijn glas cola leeg en maakt aanstalten om op te staan.

„Ach, ben je daarom zo stil vandaag?” Yvonne kijkt hem begripvol aan, maar Kevin weet dat er totaal geen begrip is. Zijn moeder is een sympathiek mens, maar ze kent zijn ware persoon niet. „Dat zal het zijn, Ma, maar ik wil het er liever niet over hebben. Gaan we verder?”

Het is ongeveer een half uur later als ze in een boekwinkel staan. Anouk staat al een paar minuten in een boek te bladeren, dus Kevin loopt nieuwsgierig op haar af.

„Heb je wat gevonden?” vraagt hij. Anouk kijkt geschrokken op. „Eh, nee, niet echt. In ieder geval niet voor Pa.” Kevin kijkt naar het open boek in haar handen en ziet een tekening van een boom met een menselijk gezicht.

Anouk klapt het boek snel dicht. „Lord of the Rings in tekeningen,” legt ze uit, terwijl ze het boek terugschuift waar het lag. „Niets bijzonders. Jij al iets gevonden?”

Kevin schudt zijn hoofd en loopt verder, in de richting van het gangpad met thrillers. Daar moet wel iets interessants voor zijn vader te vinden zijn.

Bij de thrillers treft hij zeker iets interessants aan. Verderop in het gangpad staat een mooi meisje van ongeveer zijn leeftijd. Hij kent haar niet, maar ze trekt direct zijn aandacht. Haar lage spijkerbroek past mooi over haar duidelijk aanwezige kont en haar strakke truitje is net te kort om haar navelpiercing te verbergen. Kinky, denkt Kevin, en hij kijkt even geboeid naar haar buik. Pas als het meisje naar voren beweegt om een boek te pakken, neemt Kevin de tijd om naar het profiel van haar gezicht te kijken. Een spitse kin, halflang haar en knalroze oorbellen. Niet onaardig, denkt Kevin. Als hij hier in zijn eentje was, zou hij haar aanspreken. Met zulke dames heeft hij altijd graag een goed gesprek. En daarna seks. Of misschien alleen seks, zonder een goed gesprek. Alle toneelstukjes er om heen zijn aardig, maar uiteindelijk wil hij het gewoon met zo iemand doen.

Het meisje legt het boek weg en loopt langs Kevin het gangpad uit. Kevin lacht vriendelijk naar haar. In zijn gedachten heeft ze haar kleren al lang niet meer aan.

Dan glijden zijn gedachten naar Iris. Prachtige Iris, met haar volmaakte zandloperfiguur en precies de juiste verhoudingen in haar gezicht. Naast haar valt iedere vrouw in het niet, ook dit exemplaar. Als hij deze boekwinkel, of zelfs het hele winkelcentrum, in brand zou moeten steken om nog eens goed los te mogen gaan op Iris' prachtige lichaam, zou hij nu benzine gaan halen. Tegelijkertijd beseft hij dat zelfs de seks met Iris wel eens als een ongeïnspireerd routineklusje heeft gevoeld.

Als het meisje met de navelpiercing door het naastgelegen gangpad loopt, volgen Kevins ogen haar achterwerk. Ooit was het speciaal, denkt Kevin, maar nu niet meer.

„Spaart u zegeltjes?” vraagt de vrouw achter de kassa iets later. Kevin en zijn moeder hebben wat boeken bij elkaar gesprokkeld die Pa vast mooi vindt.

„Ja hoor,” antwoordt Yvonne. Net als iedere goede burger spaart ze zegeltjes, denkt Kevin. Het maakt niet uit

waar je voor spaart of bij welke kassa je de zegeltjes krijgt; je spaart ze gewoon.

„Misschien niet heel origineel, alleen maar boeken,” zegt Yvonne, terwijl ze over het Redeplein terug naar de auto lopen. „Eigenlijk geven we ieder jaar al boeken.”

„Maar het weekendje weg is toch al om het speciaal te maken,” zegt Anouk. „Ik weet niet of hij daarnaast nog veel speciale cadeaus verwacht. Zullen we trouwens nog even naar de overkant gaan?” Anouk wijst naar de dierenwinkel. „Nog even die koekjes kopen die Ronja zo lekker vindt?” Yvonne schudt haar hoofd. „Laten we dat maar niet doen. Ronja eet de laatste tijd al zo slecht.”

Ze passeren het Vliegersmonument, de propeller van een Britse bommenwerper die hier is neergehaald tijdens de Tweede Wereldoorlog. Niet hier in Dronten, maar hier boven het IJsselmeer. Kevin vraagt zich af wat de piloot van die bommenwerper gedacht moet hebben. Voelde hij zich een held die meevocht tegen de slechteriken, of was hij gewoon bezig geld te verdienen om zijn familie te onderhouden? Vast wel het laatste. Uiteindelijk is iedereen daar mee bezig. Echte helden, mensen die ergens in geloven en voor de goede zaak willen vechten, komen alleen voor in verhalen. Mensen houden niet voor niets van boeken en films. Iedereen zou wel willen leven in Midden-aarde, in Narnia, bij Harry Potter op Zweinstein of in een andere fantasiewereld. Een duidelijk personage zijn, iemand met heel scherp gedefinieerde doelen en de motivatie om aan die doelen te werken. Maar zo is de werkelijkheid niet.

Even denkt Kevin weer aan Iris, en aan hoe erg hij haar toch wel zal gaan missen. Of in ieder geval haar lichaam. Misschien wat het een dom idee om het uit te maken.

Maandag 16 mei 2011, 17:06

„Tot morgen, Stacey.” Henk steekt vriendelijk zijn hand op naar de receptioniste, terwijl hij naar de uitgang loopt. De werkdag is weer voorbij en het is een prachtige werkdag geweest. Toch voelt Henk zich niet meer zo euforisch als vanmorgen bij Jacques in zijn kantoor. Gedurende de middag

heeft het zachte stemmetje in zijn achterhoofd steeds meer de aandacht getrokken.

Buiten gekomen loopt Henk langs de rand van het Zilverpark, op weg naar zijn auto. De zon wordt weerspiegeld in het rustige water en de bomen aan de overkant bewegen zachtjes in de wind. Een rustgevend stukje groen in een betonnen wereld die honderd jaar geleden nog niet bestond.

„Meneer, kunt u mij misschien helpen?” Henk kijkt om en ziet een man van middelbare leeftijd in een oranje hesje. In zijn rechterhand heeft hij een stok met een grijp-arm. Zijn getinte huid en grote snor komen overeen met het beeld dat het accent in zijn stem oproept.

„Ik kan er net niet bij, meneer! Kunt u misschien even een voetje geven?” De man draait zich om en wijst naar één van de platanen naast de straat. Bovenin het kleine boompje glimt iets tussen de takjes. Het is dun en wappert een beetje door een passerende windvlaag.

„Eh, ja hoor, is goed.” Henk loopt met de man naar de boom en zet zijn tas neer. Hij vouwt zijn handen in elkaar en de man zet zijn rechtervoet er op. Met enige moeite houdt Henk hem omhoog, terwijl de man zich uitstrekt en met de grijp-arm het glimmende velletje uit de boom haalt.

„Dank u wel meneer.” De man buigt even kort naar Henk, die het zand van zijn handen klopt. In zijn ooghoek ziet hij dat de man een plastic velletje in zijn handen heeft. Hij draait zijn gezicht er naar toe en leest de grote letters die er op staan: „Cornetto”.

„Is dat de verpakking van een ijsje?” vraagt Henk. De man knikt enthousiast. „Ja, deze was in de boom gewaaid.”

„Dus we hebben het plastic van een ijsje uit de boom gehaald?” vraagt Henk. „Dat klopt, meneer. Was in de boom gewaaid toen ik de zak leegde.” Henk kijkt de man verbaasd aan. „Hij kwam uit de zak,” zegt de man vrolijk. Hij stapt opzij en wijst naar een afvalbak verderop, waar een blauwe vuilniszak tegenaan ligt. Henk kijkt naar de afvalbak en dan weer naar het oranje hesje van de man.

„U was de afvalbak aan het legen?” „Jawel meneer. En toen waaide deze zo weg, de boom in.” Henk lacht en

geeft de man een hand. „En nu is het weer opgeruimd,” zegt hij. De man knikt glimlachend.

Als Henk even later in zijn auto zit, neemt het ontevreden gevoel dat vandaag opbloeide, de overhand. Hij denkt aan de gemeentereiniger die zojuist extra moeite heeft gedaan om een weggewaaid stukje plastic uit de boom te halen. Veel te veel toewijding voor iemand met zulk werk. Waarschijnlijk is het totale salaris van de man minder dan de opslag die Henk binnenkort krijgt. En dat ene velletje plastic in de boom verandert daar niets aan. Niets aan z'n salaris en ook niets aan de maatschappelijke status die mannen in oranje hesjes hebben. Het is een groot contrast met Henk, de man met het pak en de stropdas.

Lang geleden was hij ook nog een beetje gemotiveerd voor zijn werk, maar tegenwoordig is hij alleen nog maar bezig met hogerop komen. En dat heeft in de praktijk weinig te maken met hard werken. Het gaat er alleen om de juiste mensen te laten denken dat je hard werkt, en daarnaast natuurlijk amicaal met deze mensen om te gaan.

Henk denkt aan Jacques, het jonge directielid bij wie hij zich de afgelopen jaren omhoog heeft geslijmd. Henk heeft altijd een dubbel gevoel bij hem gehad. Enerzijds vindt hij hem maar een omhooggevallen rijkeluiskindje, iemand die door zijn degelijke afkomst en uitgebreide netwerk van ambitieuze studievriendjes als een speer naar de top van de organisatie is gevlogen. Anderzijds kan Henk niet ontkennen dat hij op een minder geslaagde manier bezig is met het nastreven van dezelfde doelen: geld, status, succes. Inhoudelijke motivatie of loyaliteit is er al lang niet meer bij. Als hij ergens anders nog meer geld zou kunnen verdienen, mag dit bedrijf van hem direct failliet gaan.

„Kapitalist,” mompelt Henk tegen zichzelf, terwijl hij de contactsleutel in het slot steekt, maar hij weet dat het te makkelijk is om het politieke systeem de schuld te geven. Veel te makkelijk. Deze gemeentereiniger kan wèl wat hij niet kan. En toch weet hij dat hij zou balen als Anouk op een dag met een gemeentereiniger thuis zou komen. Met enige zelfwalging draait Henk de contactsleutel om de auto te starten.

Enkele minuten later rijdt Henk over de Dronterweg. Hij kijkt van de weg voor zich naar de snelheidsmeter in zijn auto en dan weer terug naar de weg. Het is een kaarsrechte weg met aan de rechterkant een zeer weids uitzicht over het allesbehalve afwisselende landschap van de Flevopolder. Grote akkers schieten voorbij, met daarachter nog meer grote akkers en daarachter nog veel meer grote akkers. Aan de linkerkant van de weg is een brede boomwal aangelegd, die verhult wat er achter ligt: ook talloze grote akkers.

Even sluit Henk zijn ogen en trapt hij het gaspedaal zo ver mogelijk in. De auto schiet vooruit en Henk voelt de adrenaline door zijn lichaam gieren. Het is een nutteloze actie, maar er kan weinig gebeuren zolang hij het stuur recht houdt. Hij doet het wel vaker terwijl hij naar huis scheurt. Soms fantaseert hij daarbij dat hij ineens het stuur omgooit en na een spectaculaire salto zichzelf te pletter rijdt tegen een boom. Zonder concrete redenen, want hij heeft het toch goed? Maar ach, jaarlijks schijnen 400.000 Nederlanders serieus aan zelfmoord te denken. Allemaal mensen die net als Henk bij de rijkste paar procent van alle mensen op de wereld horen.

Echte risico's zou Henk absoluut niet willen lopen. Daarvoor voelt hij zich als vader te verantwoordelijk. Toch houdt hij vandaag zijn ogen een paar seconden langer dicht dan anders. De gebeurtenissen op zijn werk malen door Henks gedachten en roepen tegenstrijdige gevoelens op: trots en blijdschap, maar ook heel sterk het gevoel dat hij fout bezig is.

Enigszins gefrustreerd trapt Henk het gaspedaal nog verder in, terwijl hij een hand door zijn haar haalt. Zijn blik zakt weer naar de snelheidsmeter en hij ziet dat hij nu bijna 130 kilometer per uur rijdt. Even doet hij zijn ogen weer dicht, in de hoop dat het een positieve invloed op zijn gedachten zal hebben.

Als hij zijn ogen twee seconden later weer opent, trapt hij geschrokken op de rem. Een eindje verderop, bij een zijweg, steekt net een fietser over. Henk kan ruim op tijd afremmen, maar hij voelt even een koude rilling door zijn lichaam gaan van de schrik.

In een fractie van een seconde besluit Henk de zijweg in te slaan. Hij heeft even frisse lucht nodig, en een momentje om rustig na te denken.

Iets later bij een kruispunt aangekomen neemt Henk de weg naar Swifterbant. Eigenlijk weet hij niet waar hij heen wil, alleen dat hij nog even niet haar huis wil. Hij ziet nu al voor zich hoe het gesprek straks zal gaan. Met geveinsd enthousiasme vertelt hij Yvonne over de promotie. Zij feliciteert hem en zegt dat ze trots is. Misschien is dat ook wel geveinsd, maar dat weet Henk niet. Het leven zit vol met zulke toneelstukjes; je weet nooit zeker of iemand eerlijk is.

Akker na akker schiet voorbij, totdat Henk na een paar minuten een zijweg inslaat. Even draait hij met zijn bijna in slaap gevallen rechterhand aan het stuur, dat hij vervolgens weer een minuut lang niet hoeft te bewegen.

Als hij uiteindelijk bij een bocht komt, zet Henk zijn auto stil en stapt hij uit. Hij bevindt zich nu op de Elandweg. Het is een smalle, voornamelijk rechte weg die hem niet bekend voorkomt. Of juist heel bekend voorkomt. Op de Flevopolder is het onderscheid moeilijk te maken.

Henk kijkt voor zich uit. Daarginds, aan de andere kant van een paar enorme akkers, moet Dronten liggen. Het is nauwelijks te zien. Het enige wat opvalt in deze woestijn van akkerland, zijn de windturbines die verspreid over de polder staan. Zij steken hoog boven het vlakke landschap uit.

Henk herinnert zich hoe zijn schoonvader Yvonne en hem ooit heeft meegenomen voor een autoritje door de polder. „Moet je toch kijken,” had hij gezegd. „Toen ik geboren werd, was dit nog allemaal water. En nu is het land. Dat doen wij mensen tegenwoordig gewoon even.” Gedurende de hele rit had hij enthousiast om zich heen gekeken, alsof er iets interessants te zien was. „Eigenlijk spelen we tegenwoordig een klein beetje God,” had hij lachend gezegd. Die woorden maakten destijds grote indruk op Henk, zodanig dat hij positief reageerde op het idee waarmee zijn schoonvader vervolgens kwam: „Misschien kunnen jullie hier wel een woning zoeken na de bruiloft. Ze zijn nog volop aan het bouwen in de dorpen hier, bijvoorbeeld Dronten.”

Ach ja, denkt Henk, dat is alweer 25 jaar geleden. Toen was hij nog hard bezig zijn eigen leven richting te geven. Hij was net uit de Gereformeerde Kerk gestapt, een keuze die het contact met zijn streng gelovige ouders onherstelbaar had beschadigd. Waarschijnlijk voelden zij zich net zo verraden door hem als hij door hen. Altijd was hem verteld dat God hem had geschapen en dat Jezus voor zijn zonden aan het kruis was gestorven. Dat was de enige waarheid en Henk kon kiezen die te accepteren of te eindigen in de hel. „En Geert dan?” had de kleine Henk meerdere keren aan zijn ouders en de dominee gevraagd. Geert woonde bij Henk in de straat en kwam uit één van de weinige niet-gelovige families in het Sallandse dorp. Als Henk bleef doorzeuren, werd hem na een aantal ontwijkende antwoorden altijd verteld dat Geert inderdaad niet naar de hemel zou gaan als hij de waarheid van de opstanding niet zou accepteren. De avond na zo'n gesprek had Henk vaak wakker gelegen, zich afvragend waarom de wereld zo oneerlijk was.

Op zijn achttiende besloot Henk zich te gaan verdiepen in het Christelijk geloof en in alternatieven. Op school was wel eens terloops ter sprake gekomen dat er zoiets belachelijks bestond als een theorie die mensen gelijkstelde aan apen. Toen Henk zelf boeken ging lezen over de evolutieleer en inzag dat het op zijn minst een redelijk alternatief was voor het scheppingsverhaal, voelde hij zich verraden. Daarna las hij ook boeken waarin stond dat Jezus niet was opgestaan uit de dood en dat mensen aan de andere kant van de wereld net zo overtuigd waren van hun scheppingsverhalen als Christenen van hun Genesis 1. Onder de indruk van alle nieuwe ideeën probeerde hij met zijn ouders te gaan praten, maar zij konden hem alleen beloven dat ze zouden bidden dat hun zoon weer op het rechte pad zou komen. Henk had zich na een aantal jaren van stilzwijgen bewust uitgeschreven bij de Kerk. Kort daarop zag hij zijn moeder voor de eerste keer in zijn leven huilen. Daarna zouden ze elkaar niet veel meer zien en gesprekken over het geloof kwamen helemaal nooit meer voor.

Henk staart naar één van de windmolens die rustig tussen wat graanvelden staat te draaien. Sinds hij met Yvonne

is getrouwd, is hij nooit meer in een kerk geweest. De oerknal en de evolutieleer vormen voor Henk de meest plausibele verklaring van de wereld waarin hij leeft. Maar hoeveel waarheid ze ook bieden, ze bieden geen doelen. Als kleine jongen wist Henk min of meer wat hij moest doen: in Jezus geloven en een goed mens zijn. Maar nu? Henk heeft geen doel meer, geen richting. Voor een hemel wil je als mens wel een goed leven leiden. Maar als dood echt dood is, wat is dan eigenlijk het leven?

Henk denkt weer aan zijn werk. Eigenlijk is hij zich tijdens zijn leven steeds meer gaan richten op geld verdienen. Ooit was er misschien het argument dat zijn familie de nodige luxe verdiende, maar het bereiken van een steeds hoger salaris lijkt een doel op zichzelf geworden. Een simpel, willekeurig en meetbaar doel om het gebrek aan echte zingeving op te vullen. En vandaag is het punt bereikt dat Henk aan zichzelf toegeeft ook niet meer in dat doel te geloven.

Een plotselinge windvlaag waait over de graanvelden. Henk kijkt naar de golfbeweging van het goudgele tarwe onder de helderblauwe lucht. Ooit was het speciaal, denkt hij, maar nu niet meer.

Dinsdag 17 mei 2011, 8:49

„Vind je me echt mooi?” Anouk legt haar arm rond Brads nek. „Ik vind je prachtig,” antwoordt Brad. „Waarom zou ik naar Dronten komen, als het niet voor jou was? Je weet hoe druk ik ben.”

Brads handen glijden over Anouks rug en hij kust haar. „Je hebt prachtig haar,” zegt Brad. „Och, je zou het 's ochtends eens moeten zien, als ik net uit bed kom,” zegt Anouk. Brad lacht, waardoor zijn stralend witte tanden zichtbaar worden boven zijn twee dagen niet geschoren kin. Met zijn blauwe ogen kijkt hij Anouk strak aan. Anouk kijkt blozend terug, terwijl ze met haar handen zijn sixpack aftast. „Je traint zeker veel?” vraagt ze. „Och, af en toe,” antwoordt Brad met een brutale blik in zijn ogen.

Anouk opent langzaam haar ogen. Fel zonlicht schijnt tussen de gordijnen door, waardoor de kamer al redelijk verlicht is. Anouk wrijft in haar ogen en draait haar hoofd.

Daar ziet ze Brad. Net waren ze nog aan het vozen in haar droom, nu kijkt hij haar aan vanaf de poster. Anouk weet dat ze eigenlijk te oud wordt om nog een poster van Brad Pitt op haar deur te hebben, maar ze voelt er weinig voor om hem te verwijderen. Bovendien past Brad goed bij de overige decoratie. Verspreid over de muren van haar kamer hangen meerdere posters die er net als Brad al jaren hangen, waarvan ruwweg de helft van Lord of the Rings.

Anouk kijkt op de wekker. Het is bijna negen uur. Naast de wekker op het nachtkastje ligt het studieboek waaruit Anouk de rest van de dag zal leren. Onderzoekstechnieken.

Anouk trekt demonstratief de deken over haar gezicht om de wereld nog even buiten te sluiten, al is het maar een minuutje. Ze heeft absoluut geen zin in vandaag. Morgen is het tentamen, dus vandaag heeft ze geen enkel excuus om iets anders te gaan doen dan leren. Alsof het zin heeft. Ze heeft dit vak de vorige keer niet gehaald en van deze herkansing verwacht ze ook weinig.

Anouk stapt uit bed, pakt haar laptop van haar bureau en gaat weer op haar bed zitten. Eerst maar even kijken of ze nog e-mail heeft. Jawel, ze heeft een Hyves-krabbel van Esmee, een vriendin van de middelbare school. "Hey Anouk, heb je de trailer van Pirates 4 al gezien? Moeten we echt heen gaan! Grtz, Esmee."

Verheugd stuurt Anouk een berichtje terug. Ze was al bijna vergeten dat er een vierde film werd gemaakt van Pirates of the Caribbean. In de hoek van haar kamer hangt nog een poster van de eerste film uit de serie. Ook al weer jaren oud.

Met tegenzin legt Anouk even later de laptop weg en pakt ze haar studieboek. Terwijl ze naar hoofdstuk 7 bladert, vraagt ze zich af waar hoofdstuk 6 ook al weer over ging. Ze zou het direct moeten weten, want ze heeft er gisteren nog urenlang in zitten lezen. Toch weet ze het niet meer uit haar hoofd. Het interesseert haar ook weinig.

Soms heeft Anouk het idee dat ze de verkeerde studie doet. Ze heeft er ook nooit lang over nagedacht. Ze is altijd

gek op dieren geweest, dus het lag voor de hand dat ze daar iets mee wilde doen. Toen ze de havo had gehaald, vonden haar ouders het vanzelfsprekend dat ze iets op HBO-niveau ging doen. Toen werd besloten dat ze Dier & Gezondheidszorg zou gaan studeren. Eigenlijk is de studie meer op management gericht terwijl Anouk heel concreet met dieren zou willen werken, maar daar stond ze in het begin niet bij stil. En nu lijkt stoppen geen optie.

Ze heeft een keer voorzichtig tijdens het eten aangekaart dat de studie misschien niet helemaal was wat ze had verwacht. „Maar deze studie sluit toch juist aan bij wat je wil?” had haar vader gezegd. „Nou,” was Anouks aarzelende antwoord, „eigenlijk wil ik gewoon iets met dieren doen. En de studie gaat meer over het geregeld er omheen.” „Tja, dat hoort er bij, lieverd. Een asiel of kinderboerderij kan niet alleen in leven blijven door de dieren te voeren. Bovendien heb je daar lager opgeleide mensen voor.” Henk had na deze zin de jus gepakt en deze over zijn geprakte aardappeltjes met sperziebonen gegoten, alsof hij iets heel triviaals had gezegd. Anouk bedacht toen dat ze misschien geen HBO had willen doen, maar ze durfde het niet te zeggen. Haar vader leek het zo vanzelfsprekend te vinden dat zijn kinderen een opleiding deden die paste bij hun intellectuele vermogen, dat ze bang was hem enorm teleur te stellen als ze haar twijfels op tafel zou leggen. Daarom begon ze ook maar aan haar sperziebonen, hierna nooit meer terugkomend op het onderwerp.

„Anouk, ben je al wakker?” Anouk is verheugd haar moeder te horen roepen, want dit betekent afleiding van haar studieboek. „Ja, hoezo?” roept ze terug.

„Kom je zo ontbijten? Dan zet ik vast thee,” antwoordt Yvonne.

Anouk springt uit bed, blij met een excuus om nog even niet te gaan leren. Ze trekt de kleren aan die ze de vorige avond over haar bureaustoel heeft gehangen en bindt haar donkere bos haren samen met een elastiekje. Dan loopt ze naar het tafeltje in de hoek van haar kamer en pakt ze de zak caviavoer die er onder staat. „Zo Bobbie, voor jou ook

ontbijt," zegt ze, terwijl ze het voerbakje uit het caviahok haalt en deze vult met brokjes.

Als Anouk het bakje heeft teruggezet, kijkt ze naar het hok. Bobbie is nergens te bekennen, dus hij moet in zijn huisje zitten. „Eten, Bobbie," zegt Anouk, terwijl ze op het huisje tikt. Er komt geen reactie, wat merkwaardig is voor een enthousiaste eter als Bobbie. Anouk pakt verbaasd het houten huisje vast en tilt het voorzichtig op. Daar ligt Bobbie, bewegingsloos. Geschrokken neemt Anouk het diertje in haar handen. Ze voelt geen enkele vorm van beweging in het koude lichaampje.

Verdrietig legt Anouk hem terug in het hok. Bobbie zou over een paar weken zijn achtste verjaardag hebben gehad. Hij was de enige overgebleven cavia van de drieling die Anouk ooit voor haar verjaardag had gekregen. Bobbie hoorde bij deze kamer, zelfs langer dan sommige posters.

Anouk doet het hokje dicht en kijkt nog even zwijgend naar het huisdiertje. Aan alles komt een eind, denkt ze. Terwijl ze naar deur loopt, vraagt ze zich af waarom ze zich hier zo rustig bij voelt. Bobbie is dood. Maar nu eerst thee.

Dinsdag 17 mei 2011, 19:59

Terwijl Yvonne een theelepeltje naast Henks kop koffie legt, kijkt ze tevreden hoe haar man en kinderen op de bank zitten, allemaal met hun gezicht naar de televisie gedraaid. Het is acht uur 's avonds en iedereen is naar beneden gekomen voor koffie en thee. Het is een mooi huiselijk plaatje, waarvan Yvonne weet dat het er steeds minder vaak zal zijn.

„Nee Ronja, jij krijgt geen koekje. Eerst je bak leeg eten," zegt Yvonne tegen de hoopvol kijkende labrador, terwijl ze met het lege dienblad terugloopt naar de keuken.

Het journaal opent met nieuws uit Libië. Dictator Khadaffi wil de macht nog steeds niet opgeven, ondanks de aanhoudende gevechten met opstandelingen.

„Het is toch mooi dat ook mensen in de Arabische wereld vrijheid en democratie willen," zegt Henk. „Ze willen zelfs vechten om hetzelfde systeem als wij te krijgen."

„Ik heb vorig jaar niet gestemd,” zegt Anouk. Iedereen kijkt haar verbaasd aan. „Nou ja, het is toch niet zo dat één stem echt iets uitmaakt,” verklaart ze. Henk kijkt haar aan alsof ze net een moord heeft bekend.

„Dat is juist het mooie van het systeem,” zegt hij, „dat niemand in z'n eentje heel veel macht geeft. Geen Khadaffi-achtige praktijken hier.”

„Dat neemt niet weg dat één stem niets uitmaakt,” schiet Kevin zijn zus te hulp.

Henk kijkt hem verbaasd aan. „Ik dacht dat jullie vorig jaar zeiden dat jullie op de VVD hadden gestemd, net als ik.”

„Ik heb ook wel gestemd,” zegt Kevin verdedigend. „Ik zeg alleen dat Anouk wel gelijk heeft als ze zegt dat één stem er niet echt toe doet.”

„Ik heb waarschijnlijk van tevoren gezegd dat ik op de VVD ging stemmen,” verklaart Anouk, „maar uiteindelijk had ik toch niet zo'n zin om helemaal naar het stembureau te fietsen.”

Henk schudt zijn hoofd terwijl hij naar Yvonne kijkt. „Hoor je dat nou? In Libië maken ze elkaar af om te mogen stemmen en onze dochter maakt niet eens gebruik van haar grondrecht.”

Yvonne mompelt iets instemmends en neemt nog een slok van haar thee. Politiek heeft haar nooit heel erg kunnen boeien.

„Ik ga nog even een rondje lopen met Ronja,” zegt ze een kwartiertje later. „Kom je mee, Ronja?” Langzaam volgt de labrador haar naar buiten.

De zon is nog niet ondergegaan en het is buiten afgekoeld tot wat men een zeer aangename temperatuur voor een avondwandeling mag noemen. Yvonne loopt langs één van de vele groenstroken in de wijk waar ze altijd plezierig heeft gewoond. Ze is met Henk vrij snel na hun bruiloft in de Drontense wijk De Kruidentuin komen wonen en ze heeft hier haar kinderen zien opgroeien. Het is een echte familiewijk met veel dubbelwoningen aan smalle, kindvriendelijke straatjes. Kevin en Anouk hebben altijd veel buiten kunnen spelen met kinderen uit de buurt. Yvonne zelf zat een aantal jaren thuis als fulltime moeder en huisvrouw, voordat ze bij de thuiszorg

ging werken. Zij paste op de kinderen en verzorgde het huishouden, terwijl Henk carrière maakte. Eigenlijk een heel burgerlijk leventje, precies zoals Yvonne haar toekomst als klein meisje al voor zich zag.

En toch, nu ze hier met Ronja loopt, bekruipt een somber gevoel haar. Ze heeft het leventje gekregen dat ze altijd wilde en dat leventje beviel haar prima, maar nu is het... voorbij. Haar kinderen zijn volwassen en zullen ergens in de nabije toekomst het huis verlaten. Yvonne heeft er nooit bij stil gestaan wat er na het stichten van een modelgezin met gelukkige kinderen en een succesvolle echtgenoot zou komen. Nu Henk 50 wordt, komt de volgende levensfase ineens wel heel dichtbij.

Ronja blijft bij een boom staan om te snuffelen. Waarschijnlijk heeft hier onlangs nog een andere hond wat achtergelaten. Aan Ronja nu de moeilijke afweging of er iets overheen gelegd moet worden of niet.

Yvonne kijkt naar Ronja's grijzige snuit. Ook de hond is al aardig op leeftijd. Iedere dag kan ze ineens dood in haar mand liggen, een naar idee dat steeds vaker in Yvonne opkomt als ze naar het dier kijkt.

„Kom Ronja, we gaan verder,” zegt Yvonne, terwijl ze aan de lijn trekt. Ronja besluit dan maar niets achter te laten en loopt braaf achter Yvonne aan.

Vlak voor Yvonne's gezicht vliegt een vlinder voorbij. Wat is er mooier dan het gefladder van een vlinder? Yvonne kijkt naar het beestje en weet dat het mooi is, maar ze ziet het niet. Ze heeft er de laatste tijd steeds vaker moeite mee om het mooie van iets te zien. Of het nou om een vlinder gaat, of om De Kruidentuin, of om haar huidige leven waar niets op aan te merken valt: ooit was het speciaal, maar nu niet meer. Het is een cliché dat je van de kleine dingen in het leven moet genieten, maar Yvonne vraagt zich steeds vaker af of er eigenlijk wel meer is dan kleine dingen.

Als ze bijna weer thuis is, ziet ze iemand bij de brievenbus staan. Ze herkent Iris en loopt snel op haar af.

„Hoi Iris,” zegt ze vrolijk. Iris kijkt een beetje geschrokken om. „Oh, hoi Yvonne,” zegt ze. „Ik was net een

folder in de brievenbus aan het doen voor de Partij voor de Dieren. Hoi Ronja.” Iris bukt om de hond te aaien.

„Kevin is ook thuis. Zal ik hem roepen? Ik hoorde dat het uit was, maar verder vertelt hij er weinig over.”

„Oh, nee, dat hoeft niet,” antwoordt Iris snel. „Ik was alleen deze folders in de buurt aan het bezorgen en ik dacht: ik doe er bij Kevins huis ook maar gewoon één in.”

„Wacht maar even. Ik zeg Kevin wel dat je er bent!” Snel loopt Yvonne met Ronja naar binnen. „Kevin!” roept ze. Kevin heeft haar niets verteld over wat er tussen hen is gebeurd, maar Yvonne heeft sterk het gevoel dat dit een mooi moment is om ze te laten praten. Het is misschien een apart meisje met haar alternatieve kleding en haar vreemde ideeën, maar ze is wel altijd heel vriendelijk. Bovendien maakt Kevin de laatste dagen een wat sombere indruk, dus hij is vast niet blij met de breuk.

„Kevin, Iris staat buiten.”

Kevin draait zijn hoofd weg van de televisie en kijkt zijn moeder verbaasd aan.

„Ze is folders aan het rondbrengen in de straat. Ik heb gezegd dat jij wel even naar buiten komt.”

„Dat had je niet moeten doen,” zegt Kevin, terwijl hij licht geïrriteerd naar de deur loopt.

Als hij haar aan de straat ziet staan, maakt de irritatie direct plaats voor begeerte. Het is bijna hetzelfde gevoel dat hij had toen hij haar voor het eerst ontmoette in de supermarkt. Hij had al met enkele meisjes het bed gedeeld. Sommigen waren mooier dan anderen, maar hij had nog nooit zoiets moois gezien als het meisje dat toen achter hem stond in de rij voor de kassa. „Zozo, biologische melk?” had hij gezegd, terwijl hij naar haar boodschappen keek. Het zou een succesvolle openingszin blijken.

„Hoi,” zegt Iris koeltjes. „Ik was de folders aan het bezorgen.” Kevin kijkt even naar de stapel folders in haar fietstas en dan weer naar haar fraaie gezicht.

„Ik mis je,” zegt hij. Iris fronsst haar wenkbrauwen en kijkt hem verbaasd aan. „Volgens mij heb je mij gedumpt.”

„Misschien was het een fout,” zegt Kevin. Hij steekt zijn hand uit in haar richting, maar Iris zet ontwijkend een stap naar achteren.

„Ik vertrouw je niet meer, Kevin. Ik heb het idee dat je me al die tijd hebt besodemieterd.” In haar stem klinkt boosheid. „Ik dacht dat je anders was.”

„Okee, ik heb me laatst misdragen. Mag ik daarvoor mijn excuses aanbieden?”

„Je begrijpt het niet. Ik vertrouw je niet meer. Hoe kan ik weten wanneer je eerlijk bent als je ineens zegt dat je deze dingen helemaal niet interessant vindt?” Iris houdt illustratief een folder omhoog. „Heb je al die maanden maar gedaan alsof?”

Zelfs als ze boos kijkt, is ze aantrekkelijk, denkt Kevin.

„Okee, je hebt gelijk. Ik had nooit moeten liegen. De waarheid is dat ik al die gekke hobby's van je niet zo boeiend vind. We kunnen vast beter met het milieu omgaan of mensen aan de andere kant van de wereld beter betalen voor het maken van onze spullen, maar ik maak me er niet druk om. Ik vind het mooi dat jij je er zo mee bezig houdt, echt waar, maar mij interesseert het allemaal niet zo.”

Iris kijkt nu iets minder boos. „Nou, dat is in ieder geval eerlijk.”

„Maar ik mis je, Iris. We hebben misschien niet dezelfde interesses en ideeën, maar ik vind je fantastisch. Voor mij ben je perfect.”

„Wat bedoel je? Mijn idealen zijn niet zomaar een gekke hobby. Zij zijn wie ik ben, en zij bepalen ook hoe ik mijn leven wil inrichten. Als je die idealen totaal niet deelt, hoe kun je me dan perfect noemen?”

De zon is inmiddels weggezakt achter de schutting van de overburen, waardoor het snel donkerder wordt. Kevin kijkt Iris peinzend aan en besluit eerlijk antwoord te geven.

„Je bent het mooiste meisje dat ik ooit heb gezien. Ik vind je zo mooi dat ik niet verwacht ooit iemand tegen te komen die nog aantrekkelijker is.”

„Oh, dus het gaat alleen om mijn uiterlijk?” vraagt Iris. Kevin kijkt haar zwijgend aan. Hij voelt zich steeds

ongemakkelijker en weet niet goed wat hij hierop moet zeggen.

„Na al die maanden leer ik je eindelijk echt kennen,” zegt Iris. „Je bent ontzettend oppervlakkig, Kevin.” Ze schudt haar hoofd en draait zich naar haar fiets.

„Wacht,” zegt Kevin, waarop Iris blijft staan. „Okee,” zegt hij, „je hebt gelijk. Ik ben misschien oppervlakkig. Maar laten we eerlijk zijn: uiteindelijk draait het leven toch alleen maar om seks.” Iris kijkt hem afkeurend aan en schudt haar hoofd.

„Je kunt wel mooie idealen bedenken en je daar goed over voelen,” gaat Kevin verder, „maar de wereld is niet bedoeld om verbeterd te worden. We bestaan omdat we voortplanten, net als alle andere dieren. De natuur is niets anders dan seks en geweld. Er is niets goed aan de wereld, ook niet aan ons.”

Kevin merkt dat hij harder en sneller begint te praten. „Je ziet het in alles. Heb je bijvoorbeeld dat televisieprogramma gezien waarin homo's uit de kast komen? Alle ouders zeggen hetzelfde, of ze nu positief of negatief reageren. Allemaal zeggen ze direct dat het jammer is dat ze geen kleinkinderen zullen krijgen. Dieren zijn we, verdomme, niets anders dan dieren! Mensen kunnen tegenwoordig misschien besluiten of ze wel kinderen willen, en wanneer, en hoeveel. Maar van binnen zijn we nog steeds doorgeëvolueerde seksmachines. We zijn niet beter dan dat.”

Als Kevin stil is, merkt hij hoe opgewonden hij is. Het is de eerste keer in zijn leven dat hij deze gedachten met iemand deelt.

„Dat is jouw geloof, Kevin. Ik vind het een zwak excuus om oppervlakkig en egoïstisch te zijn.”

„Wat is volgens jou dan de zin van dit alles? Als we hier niet alleen maar zijn omdat onze genen daardoor blijven bestaan, waarom zijn we er dan?” vraagt Kevin.

Iris haalt haar schouders op. „Ik weet het ook niet, maar dat is geen reden om een klootzak te zijn.”

Ze kijkt Kevin strak aan. Kevin kijkt terug en voelt hoe zijn hart in zijn keel bonst. Nooit eerder heeft hij zijn opvattingen zo expliciet uitgesproken. Nu hij zijn eigen stem

het heeft horen uitleggen, voelt hij zich ineens heel angstig. Het is een heel nieuw gevoel dat hij nooit eerder heeft gehad. Zwijgend kijkt hij hoe Iris op zijn antwoord wacht, maar hij weet niets meer te zeggen.

Iris draait zich na een tijdje om en gaat op het zadel van haar fiets zitten. „Dag Kevin,“ fluistert ze, terwijl ze wegfietst.

Kevin kijkt hoe Iris bij de burens een folder in de brievenbus stopt en dan verder fietst.

Terwijl de schemering plaats maakt voor de nacht, blijft Kevin nog een paar minuten op dezelfde plek staan. Verderop in de straat ziet hij Iris nog een paar brievenbussen langsgaan, voordat ze om de hoek verdwijnt. Kevin verlangt harder naar haar dan ooit, misschien toch niet alleen naar haar lichaam. Hij staat doodstil en houdt zijn kaken stijf op elkaar, maar van binnen schreeuwt hij het uit.

Woensdag 18 mei 2011, 18:51

Anouk staart naar het plafond recht boven haar bed. Ze ligt languit op haar rug en luistert naar een oude cd van Westlife. Normaalgesproken luistert ze nooit meer naar cd's, maar vanavond had ze ineens weer zin om zo'n fysiek schijfje in haar stereo-installatie te schuiven.

Het tentamen ging vanmiddag lang niet zo slecht als ze had verwacht, al weet ze nog steeds niet zeker of ze het heeft gehaald. Het liefst zou ze zichzelf wijs maken dat de ellende weer even voorbij is en dat het resultaat haar niet interesseert, maar ze weet dat ze het bij een onvoldoende nog eens moet herkansen. Bovendien krijgt ze dan weer vervelende gesprekken met haar ouders.

Anouk draait haar gezicht naar de hoek van haar kamer, naar het hok van Bobbie. Het beestje ligt nu al bijna twee dagen dood in zijn huisje, maar Anouk heeft het nog niet kunnen opbrengen om hem te begraven.

Met tegenzin komt ze overeind. Ze zet de muziek uit en loopt naar Bobbies hok. Voorzichtig pakt ze het diertje op. „Tijd om te gaan, Bobbie,“ fluistert ze.

Als ze even later op het gazon in de achtertuin staat, kijkt ze rond tussen de planten. Eigenlijk bieden alleen de twee hoeken bij de heg genoeg ruimte om huisdieren te begraven, maar daar is de afgelopen jaren al meerdere keren gebruik van gemaakt. Ontevreden kijkt Anouk rond of ze geen andere plekken ziet, maar ze ziet niets. Bovendien is de grond nog nat van het regenbuitje van vanmiddag.

Dan valt Anouks blik op de groene container die achter de garage staat. Even blijft ze er peinzend naar kijken. Dan loopt ze naar de container. Chagrijnig opent ze deze en legt ze Bobbie zachtjes op het gemaaid gras dat bovenop het GFT-afval ligt. „Nu kun je naar de caviahemel,” fluistert ze. Treurig kijkt ze naar het lichaampje van het huisdier dat ze zo lang heeft gehad. Alsof er een caviahemel zou kunnen zijn, denkt ze. Nee, Bobbie is gewoon dood. Het is uiteindelijk maar een cavia.

Anouk sluit de container en loopt naar de schommel die al jaren ongebruikt aan de zijkant van het gazon staat. Ze gaat zitten en begint te schommelen. Terwijl ze in haar ooghoek de groene container ziet staan, wordt ze heel verdrietig. Niet omdat Bobbie dood is, maar juist omdat ze daar niet echt verdrietig over is. Toen Bobbies zusjes een paar jaar geleden doodgingen, heeft Anouk ze samen met haar moeder in de tuin begraven. Ze kan zich nog herinneren hoe droevig ze toen was en hoe belangrijk ze het vond dat haar kleine vriendjes netjes werden begraven. Nu is Bobbie dood en ze kan het niet eens opbrengen om al te veel moeite te steken in een mooi afscheid. Ooit was het speciaal, denkt ze, maar nu niet meer.

Het huis lijkt dichterbij te komen en weer verder weg te gaan, iedere keer als Anouk heen en weer schommelt. Ze doet haar ogen dicht en beeldt zich in dat wanneer ze ineens de schommel loslaat, ze in een geheime portal valt die haar terugbrengt naar vroeger. Vroeger, toen alles zo simpel en onschuldig was.

Is de wereld sindsdien veranderd, vraagt Anouk zich af, of is ze dat zelf? Vroeger had ze overal plezier in, maar tegenwoordig lijkt alles zo ernstig. Ineens wordt van haar verwacht dat ze haar best doet voor haar studie, dat ze

serieuze plannen maakt voor later en dat ze zich niet meer bezighoudt met kinderachtige dingen. Het zal wel horen bij volwassenheid, maar Anouk merkt dat ze een bepaalde druk voelt die haar er van weerhoudt om zich nog echt gelukkig te voelen. Of is het allemaal een slecht excuus en is ze gewoon een naar mens geworden, iemand die het zelfs niet heel erg vindt dat haar cavia dood is?

Anouk opent haar ogen en kijkt naar het huis waar ze al haar hele leven woont. Een rilling schiet door haar heen als ze bedenkt dat het nooit meer wordt zoals vroeger. Dat ze zelf nooit meer wordt zoals vroeger.

„Hé Ronja,” zegt Anouk, als de labrador ineens langs het huis komt lopen. Met haar voeten remt ze zichzelf af om Ronja te kunnen aaien.

„Ronja, eten!” Als Yvonne's stem uit het huis klinkt, draait de hond zich direct om. Anouk kijkt hoe Ronja naar het huis loopt en begint weer zacht te schommelen.

Dan komt haar vader langs het huis lopen, met de hondenriem in zijn hand. „Is Ronja al naar binnen?” vraagt hij. Anouk knikt.

„Je bent aan het schommelen,” merkt Henk op. „Da's lang geleden.”

Henk gaat naast de schommel staan en draait zich naar het huis. „Het tentamen ging goed?”

„Ja hoor,” antwoordt Anouk.

„Mooi,” zegt Henk. Daarna blijft hij nog even zwijgend naast de schommel staan. Anouk blijft doorschommelen, ook zwijgend.

Een paar minuten later loopt Henk naar binnen. Anouk kijkt haar vader na en bedenkt dat ze ook weinig te bespreken hebben.

Vrijdag 20 mei 2011, 18:24

Yvonne kijkt uit het raam en ziet hoe de dalende zon haar toeschijnt. De afgelopen week is het bijna de hele tijd lekker weer geweest, dus de vooruitzichten zijn nog steeds dat het een prachtige zomer gaat worden.

Yvonne kijkt naar de wekker van de oven en ziet dat het nog vijf minuten duurt voordat het diner klaar is.

„Kan ik nog ergens mee helpen?”

Yvonne draait zich om en kijkt Kevin aan. „Nee hoor, alles is al klaar. Het is nu alleen nog even wachten tot je vader terugkomt met Oma.”

Kevin loopt naar de tafel en gaat zitten. Yvonne volgt zijn voorbeeld en neemt plaats tegenover hem. Ze bekijkt het nette tafelkleed dat voor de gelegenheid weer tevoorschijn is gehaald. De borden staan klaar, net als het bestek en de onderzetters voor de ovenschalen.

„Oh, ik zie dat ik de glazen ben vergeten.” Yvonne staat op en loopt naar de kast. Ze pakt voorzichtig een paar glanzend schone wijnglazen en loopt er mee terug naar de tafel, als ze buiten het geluid van Henks auto hoort.

„Daar zal je ze hebben,” zegt Kevin. „Ik zal Anouk halen.”

Yvonne loopt naar de oven en ziet dat de wekker nog een klein minuutje over heeft. Goede timing, denkt ze, terwijl ze de oven uitzet en de ovenhandschoenen van het haakje pakt.

Terwijl ze met de eerste ovenschaal naar de tafel loopt, bekijkt ze de dampende lasagne. Het ziet er prima uit en het ruikt heerlijk. Met lichte trots zet ze de ovenschaal op tafel, terwijl Kevin en Anouk de kamer in komen lopen.

„Bah, alweer lasagne,” zegt Anouk. Yvonne glimlacht. Ze weet dat Anouk niets lekkerder vindt. „Met extra mozzarella,” zegt ze. Anouk knikt goedkeurend.

De deur gaat open en Henk komt met Yvonne's moeder de kamer in. Yvonne kijkt naar haar moeder en schrikt als ze het oude, gerimpelde mensje ziet. Ze ziet er duidelijk slechter uit dan twee weken geleden, toen Yvonne bij haar in het verzorgingshuis is geweest.

„Hoi Oma,” zegt Kevin. Oma draait langzaam haar hoofd naar haar kleinzoon. „Dag...” Het is even stil, terwijl Oma zichtbaar nadenkt. „Kevin,” helpt Kevin haar.

„Dag Ma,” zegt Yvonne, terwijl ze haar moeder kust. Ze doet haar best om vrolijk te blijven kijken, maar het kost haar veel moeite. Natuurlijk weet ze dat haar moeder al flink

op leeftijd is, maar de vrouw is de laatste tijd wel erg vermagerd. Hier staat duidelijk iemand die stervende is.

„Dag Yvonne,” zegt haar moeder, terwijl ze haar aankijkt. Yvonne schrikt van het krakerige stemmetje. Ze draait haar gezicht weg van haar moeder, weg van het oude gezicht waarin de dood bijna zichtbaar is.

Als ze even later aan tafel zitten, kan Yvonne het moeilijk opbrengen haar moeder aan te kijken. Zenuwachtig kijkt ze rond, naar haar volwassen kinderen en de steeds grijzer wordende labrador die naast haar op de grond zit. Dan blijft haar blik hangen bij de klok die aan de muur hangt. Yvonne staart naar de kleinste wijzer en ziet hoe de seconden genadeloos wegtikken.

„Heerlijke lasagne, schat,” zegt Henk. „Proef ik extra mozzarella?” Yvonne kijkt haar echtgenoot aan en laat een geforceerde glimlach zien.

„Lasagne moet wel zwemmen trouwens,” zegt Henk. „Laten we de wijn eens inschenken.” Hij geeft een subtiele hoofdknik in Yvonne's richting.

„Oh ja, ik zou het haast vergeten,” antwoordt zij, terwijl ze de fles opent. „Er zit trouwens geen vis in de lasagne.” „Geef niet, rund kan ook vast wel zwemmen,” lacht Henk. Zijn schoonmoeder schiet in de lach. „Ik loop hier al een tijdje rond, maar ik heb nog nooit een koe zien zwemmen,” zegt ze. Nu schieten ook Yvonne, Kevin en Anouk in de lach.

Het is ongeveer 13,7 miljard jaar na de oerknal.

3,5 miljard jaar na het ontstaan van leven.

1 miljard jaar na het ontstaan van geslachtelijke voortplanting.

5 miljoen jaar nadat de voorouders van mensen en chimpansees zich scheidden.

6000 jaar nadat God in een weekje de wereld schiep.

Minder dan 5000 jaar na bijna alles wat we tegenwoordig geschiedenis noemen.

100 jaar nadat de personen uit dit verhaal er nog niet waren en 100 jaar voordat zij er niet meer zullen zijn.

In Dronten zit een familie te genieten van een maaltijd. Iedereen aan tafel lacht. En waarom zouden ze dat ook niet doen? Het leven is hartstikke mooi. Toch?